

MINISTER GOSPODARKI

Warszawa, 6. 04. 2010 r.

DE-VIII-0700-18/10

d. dr. 488/10

SECRETARIAT
Biuro Prac Senackich
data dn. 08. 04. 10, zał. ....
2407 podpis. 7

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Władysława Ortyła, złożone podczas 49 posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie systemu opłat za energię elektryczną i gaz ziemny, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, że pobieranie przez przedsiębiorstwa energetyczne opłat za energię elektryczną na podstawie prognozowanego jej zużycia, jest zgodne z przepisami prawa. Stosowanie do § 31 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. Nr 28. poz. 895, z późn. zm.), przedsiębiorstwo może zastosować taki system pobierania opłat, jeżeli okres rozliczeniowy jest dłuższy niż miesiąc.

Powyższe rozwiązanie zostało dopuszczone między innymi mając na uwadze fakt, że przedsiębiorstwo energetyczne, żeby dostarczyć energię odbiorcy końcowemu musi często uprzednio zaciągnąć szereg zobowiązań oraz ponieść nakłady związane z prowadzoną działalnością. Na przykład musi zakupić daną ilość energii elektrycznej z elektrowni, co zazwyczaj odbywa się ze znacznym wyprzedzeniem.

Zgodnie z § 31 ww. rozporządzenia, w celu ochrony odbiorcy przed pobieraniem przez przedsiębiorstwo energetyczne nieuzasadnione wysokich opłat, wprowadzono zasadę, że przy ustalaniu wysokości opłat przedpłatowych przedsiębiorstwo energetyczne powinno uwzględniać sezonowość poboru energii elektrycznej i trend poboru energii przez odbiorcę, w okresie ostatnich dwóch lat. W przypadku powstania nadpłaty podlega ona zaliczeniu na poczet płatności ustalonych na najbliższy okres rozliczeniowy, o ile odbiorca nie zażąda jej

zwrotu. Natomiast niedopłata jest doliczana do pierwszej faktury wystawianej za najbliższy okres rozliczeniowy.

Podjęmowane przez przedsiębiorstwa energetyczne działania w zakresie wprowadzania powszechnego pobierania należności za energię elektryczną na podstawie prognozowanego zużycia mają zapewne na celu odgraniczenie kosztów działalności związanych z kosztami odczytywania i kontrolowania układów pomiarowych. Należy podkreślić, że w przypadku braku redukcji kosztów przedsiębiorstwa, istnieje ryzyko narażenia klientów na nieuzasadniony wzrost stawek opłat za dostarczanie energii, co w konsekwencji będzie powodować wzrost niezadowolenia odbiorców. Pragnę w tym miejscu uzupełnić, że jeżeli odbiorca jest niezadowolony z wprowadzonego systemu rozliczeń, może wystąpić do przedsiębiorstwa energetycznego o zmianę długość okresu rozliczeniowego. Stosowane przez przedsiębiorstwa okresy rozliczeniowe ustalone są w zatwierdzanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki taryfach przedsiębiorstw energetycznych. Jednak, podejmując taką decyzję należy mieć na uwadze, że co do zasady, im krótszy przyjęto okres rozliczeniowy tym wyższa jest opłata abonamentowa, (opłata ta przenosi koszty związane z odczytywaniem przed przedsiębiorstwo energetyczne układów pomiarowych energii elektrycznej).

Ponadto, należy wspomnieć, że w związku z wprowadzeniem od 1 lipca 2007 r. zasady swobody wyboru przedsiębiorstwa obrotu (sprzedawcy energii), odbiorca energii może zmienić przedsiębiorstwo, na takie które zaproponuje bardziej dogodne warunki, w tym zasady pobierania opłat za energię elektryczną.

W przypadku pobierania opłat za gaz ziemny, działania związane z wprowadzeniem rachunku prognozowanego podjęto zgodnie z sugestiami Urzędu Regulacji Energetyki, zalecającymi takie kształtowanie kosztów, by stawki abonamentowe dla odbiorców gazu ziemnego były możliwie najniższe, a redukcja ilości odczytów rzeczywistych i liczby przesyłek pocztowych związanych z dystrybucją dokumentów płatniczych właśnie temu służy. W stosunku do tradycyjnego systemu rozliczeń, opartego o odczyty rzeczywiste nie nastąpiły zmiany, jeżeli chodzi o ilość płatności w roku, częstotliwość odczytów i terminy płatności.

Rozliczenia prognozowe stosuje się głównie u klientów z grup taryfowych W-1 i W-2. Odbiorcy z taryfy W-1 to odbiorcy, którzy zużywają gaz do przygotowania posiłków, w ilości do 300 m gazu rocznie, a z taryfy W-2, którzy zużywają gaz do przygotowania posiłków i podgrzewania ciepłej wody w ilości od 300 m³ do 1200 m³ gazu rocznie.

Klienci objęci rozliczaniem prognozowym mają dwa razy w ciągu roku, w cyklach półrocznych, przeprowadzane odczyty rzeczywistego zużycia gazu. Po każdym odczycie rzeczywistym jest wystawiona faktura za faktyczne zużycie gazu oraz dwie faktury prognozowe obejmujące kolejne 4 miesiące (po 2 miesiące w każdej z faktur). Następny odczyt rzeczywisty następuje po upływie 6 miesięcy od poprzedniego. Tak więc po odczycie wykonanym przez inkasenta klient otrzymuje trzy faktury. Pierwszą za rzeczywiste zużycie gazu, dwie pozostałe na zużycie prognozowane. Faktury te, choć dostarczone są jednocześnie, mają własne i różne od siebie terminy płatności. Na fakturze rozliczeniowej za rzeczywiste zużycie wskazany jest ostatni odczyt rzeczywisty i odczyt bieżący. Wyliczane jest na tej podstawie łączne zużycie w okresie półrocznym, a następnie odliczane jest zużycie gazu za które klient zapłacił w fakturach prognozowych.

Wysokości faktur prognozowych w zależności od stopnia równomierności poboru gazu obliczane są na podstawie zużycia paliwa gazowego w analogicznym czasie okresu bazowego, który wynosi maksymalnie 36 miesięcy (3 lata kalendarzowe bezpośrednio poprzedzające okres prognozy). Minimalny okres bazowy to 12 miesięcy poprzedzających rok, w którym ustala się prognozowane zużycie. W pozostałych przypadkach zużycie ustalane jest na podstawie średniego zużycia gazu w analogicznym okresie w grupie taryfowej, do której zakwalifikowany jest odbiorca.

Opłaty prognozowe obliczane są na podstawie zużycia gazu przez danego klienta w analogicznych okresach ostatnich trzech lat z uwzględnieniem charakterystyki poboru gazu. Zużycie paliwa gazowego u klientów rozliczanych w grupach taryfowych W-1 i W-2 charakteryzuje się tym, że pobór gazu utrzymuje się na stałym poziomie w ciągu roku i jest łatwy do przewidzenia, stąd wysokość wystawianych faktury prognozowych jest bardzo zbliżona do faktur rzeczywistych, pokazujących rzeczywiste koszty zużycia gazu. Jedynie w przypadku zmiany w odbiorze gazu (np. zmiana liczby i rodzaju zainstalowanych odbiorników gazu, planowana dłuższa nieobecność itp.) może się zdarzyć, że zaprognozowane zużycie gazu będzie odbiegało od rzeczywistego. Klient w takich przypadkach może złożyć deklarację zużycia na podstawie której wystawiana jest prawidłowa prognoza dostosowana do jego nowych potrzeb. W przypadku znacznego zawyżenia lub zaniżenia prognozy wystawiana jest faktura korygująca do faktury prognozowej.

Należy podkreślić, że zarówno faktury prognozowe, jak i te wygenerowane na podstawie rzeczywistego odczytu uwzględniają ilość paliwa gazowego zużytego przez

klienta w danym (rozliczanym) okresie. Klient zawsze płaci za gaz dopiero po jego faktycznym zużyciu.

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora.

z poważaniem

MINISTER
z up.

Joanna Strzelec - Lobodzińska
PODSEKRETARZ STANU